

[Leif Hermann]

man kunne tidligere, skønsmæssigt kan komme med et tavshedspligt pålæg.

Videre er der, synes jeg nok, en temmelig kraftig elastik i en enkelt af bestemmelserne i § 27, nemlig at der er tavshedspligt for så vidt angår hensynet til offentlige myndigheders interne beslutningsproces. Det forekommer mig også her, at der er en temmelig bred adgang til at henvise til, at noget er undergivet beslutningsprocessen. Jeg skal nævne et eksempel, og atter en gang skal jeg fra denne talerstol sige, at det er ejendommeligt, at hver gang jeg støder på et grelt eksempel på sådan nogle ting, så er det fra Viborg amt.

Det drejer sig om en sag, hvor nogle pædagoger havde berigtiget nogle oplysninger i forbindelse med behandlingen af et budget, hvorefter socialinspektøren, tæt fulgt af borgmesteren, stangede et tavshedspligt pålæg ud af ganske omfattende karakter: ingen pædagoger måtte udtale sig om institutionens interne forhold. Basta og ikke videre. Jeg vil gerne have en bekræftelse på og en sikkerhed for, at den slags brede og skønsmæssige tavshedspligt pålæg ikke længere kan anvendes.

Endelig vil jeg godt fremhæve bestemmelsen i § 28, stk. 2, nr. 4, om videregivelse af oplysninger som et nødvendigt led i sagens behandling. Jeg har forstået, at en sådan bestemmelse er nødvendig af hensyn til ankesager, men jeg vil meget gerne have præciseret, at den er begrænset til ankesager. Ellers har vi fået placeret reglen om udveksling af fortrolige oplysninger mellem offentlige myndigheder forholdsvis frit; den har vi nu fået placeret her i stedet for i det gamle forslag til forvaltningslov § 12.

Afslutningsvis skal jeg sige om ændringen af straffeloven, at den kan vi støtte på samme måde, som vi kan støtte forslaget til offentlighedslov og til forvaltningslov. Der er måske nogle bestemmelser, der, hvis vi får justeret tavshedspligtreglerne i forvaltningsloven, får konsekvenser for de foreslåede ændringer af straffeloven.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Det er vanskeligt at føje nye synspunkter til dem, der allerede har været draget frem vedrørende de forslag til en forvaltningsreform, der er på dagsordenen i dag. Ikke mindst har spørgsmålet om borgernes krav til den offentlige forvaltning været diskuteret

uden for tinget. Den diskussion, der har fundet sted, har drejet sig om problemstillinger som f.eks. borgernes medindflydelse, Danmark som servicesamfund, borgernes retssikkerhed og den forvaltningsmæssige effektivitet. De foreliggende lovudkast er karakteristiske ved, at reguleringen er koncentreret om emner, der hører hjemme i det traditionelle forvaltningsprocessuelle begrebsapparat. Emnerne er inhabilitet, partshøring, parternes adgang til dokumentindsigt, begrundelse af afgørelser, klagevejledning og regler om tavshedspligt.

Borgernes retssikkerhed i forvaltningsretlige spørgsmål er anskuet ud fra disse traditionelle vinkler og modificeret ud fra en vinkel, der hedder hensynet til forvaltningens effektivitet.

I parentes bemærket er jeg bange for, at disse og andre temmelig modsatrettede synspunkter kan blive vanskelige at tackle ved den daglige benyttelse af reformlovene. Spørgsmålene vil ofte være: hvornår gælder undtagelserne? Hvornår gælder hovedreglerne?

I særlig grad er det værd at hæfte sig ved det skøn, der er lagt i forslaget om ændring af borgerlig straffelov for så vidt angår den nye affattelse af § 152, stk. 3. Herefter er en oplysning bl.a. fortrolig, »når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser«. Det radikale venstre tager forbehold over for denne bestemmelse, da den rummer grænserne for de offentligt ansattes ytringsfrihed.

Lovforslaget er i det hele taget præget af den lange forberedelsestid, siden folketinget i 1973 for første gang ytrede ønske om en forvaltningsreform.

Hvis formålet med forvaltningsreformen, nemlig større retssikkerhed for borgerne og en mere åben forvaltning, skulle opfyldes, ville det kræve væsentligt ændrede krav til overskuelighed i den gældende lovgivning og til traditionsbestemte måder at lave tingene på i den daglige forvaltning.

Borgernes kritiske holdning til den offentlige sektor vil nok ikke ændre sig væsentligt med denne forvaltningsreforms gennemførelse. Procedureregler af den karakter, som er på dagsordenen i dag, vil ikke ændre befolkningens opfattelse, at den offentlige sektor begrænser individuelle udfoldelsesmulighe-